

מכתב גלוי לסטודנטים מתחום איורוודה

מאת: יעל יצחקי, בוגרת המסלול

סטודנטים יקרים, הייתי מעוניינת לספר לכם את סיפור התגלגלות שלי החל מסטודנטית לאירוודה ועד היום. בגיל 23 פרשתי מלימודי תואר ראשון בפסיכולוגיה, אחרי שהרגשתי שזה לא העתיד שלי. עבדתי, חסכתי כסף ובגיל 24 הגשמי חלום וטסתי להודו.

בהודו טיילתי שנה ואחרי שנגמר לי כל הכסף- טסתי לעבוד ברלין. בברלין כבר הייתי בת 25 ויש שלב כזה שמהרגע שעוברים את גיל 25 מבינים שיותר מתקרבים לקראת גיל ה-30 מאשר ה-20. לכן בברלין התחילה לכרסם בי תחושה שאני כבר בת 25 והגיע הזמן שאמצא לי כיוון בחיים. תמיד ידעתי שנועדתי להיות מטפלת ותמיד התעניינתי בתזונה. החלטתי ללכת ללמוד מדעי התזונה.

חזרתי לארץ ללמוד מדעי התזונה והתחלתי בתהליך הרשמה. תוך כדי תהליך ההרשמה חבר טוב הציע לי לבדוק גם נטורופתיה. ידעתי שרידמן נחשבת המכללה לרפואה משלימה הכי טובה בארץ ולכן החלטתי לבוא ליום פתוח אצלם. הלכתי לשמוע הרצאה על נטורופתיה ואחותי, שהצטרפה אליי, הלכה לשמוע הרצאה על איורוודה. קצת אחרי שההרצאה בנטורופתיה התחילה הבנתי שזה לא בשבילי. זה לא המסלול שנועדתי אליו. יצאתי מההרצאה והלכתי לחפש את אחותי שישבה בכיתה האיורוודה. הכיתה הייתה קטנה יותר מכיתה נטורופתיה, אבל הייתה בה אווירה אחרת. ראש המגמה, ענה על שאלות. הקשבתי לתשובות והלב שלי אמר לי שזה בדיוק מה שחיפשתי. כעבור כמה ימים נרשמתי ללימודים, לדאבונם של הוריי, שטענו שאין בזה עתיד. חזרתי מהודו בלי הרבה כסף ובטח לא עם סכום שיאפשר לי לשלם את הלימודים. מיד התחלתי לעבוד ומימנתי לעצמי את הלימודים.

השנה הראשונה הייתה נהדרת. הפילוסופיה מרתקת, האבחונים המעניינים, העיסויים האיורוודיים המדהימים. נהנתי לקום בבוקר ללימודים ולא אחרתי או פספסתי אף שיעור. פרחתי והייתי מאושרת. הרגשתי שהצלחתי להביא את השקט שמצאתי בהודו- הביתה לישראל. אבל זה היה קשה. כל הכסף שהרווחתי הלך ללימודים.

ההורים שלי ניסו ללחוץ עליי לעזוב את האיורוודה וללמוד תואר- כי "בתואר יש עתיד". בגלל שכל הכסף הלך ללימודים לא הייתה לי אפשרות לעבור מהבית המלחיץ של ההורים- מה שמאוד תיסכל אותי.

ובעיקר.....כשהייתי חושבת על העתיד כל הזמן שאלתי את עצמי "מה אני אעשה עם איורוודה?"
הרגשתי שאין לי תשובה אבל לא הייתי מוכנה לוותר על לימודי האיורוודה. האיורוודה עניינה אותי,
אתגרה אותי ועשתה אותי מאושרת.

את בן זוגי הכרתי בסוף שנת הלימודים הראשונה של האיורוודה. בן זוגי אזרח אוסטרליה שבא לבקר
בארץ ובמקרה הכרנו. הוא מאוד אוהב את אוסטרליה, יש לו שם עבודה שהוא מאוד אוהב והוא לא היה
מוכן לעזוב את אוסטרליה בשביל ישראל. הבטחתי לו שאם נמשיך לצאת ויהיה לנו טוב אז אני מוכנה
לעזוב את האיורוודה ולעבור לאוסטרליה, אבל רק אחרי שאסיים את השנה השנייה. הרגשתי שלאורוודה
יש כל כך הרבה ללמוד אותי ורק שנה אחת זה לא מספיק. שנתיים לימודים זה עוד בסדר. זה 2 מתוך 4
שנות לימוד. בן זוגי לקח עבודה בדרום אפריקה, דרך חברה אוסטרלית, כדי לעבוד קרוב לישראל
ובמשך כל שנת הלימודים השנייה הוא טס אל"י לישראל, כי אחרי שכר הלימוד ברידמן לא נשאר לי כסף
לטיסות.

בשנה השנייה הקושי כבר הלך וגדל. הלימודים היו יותר מורכבים, הזמן היה מועט, הגעגועים לבן זוג היו
גדולים, העבודה בארץ קשה והשכר לימוד גבוה. הרגשתי שאני נחנקת. חשבתי לעזוב הכל ולהצטרף
לבן זוג שלי. למה אני צריכה חיים כל כך קשים?! אבא שלי הגיע הביתה וראה אותי עצובה. הוא שאל
אותי מה קרה וסיפרתי לו. הוא אמר לי "אל תפסיקי את הלימודים, זה עושה אותך מאושרת".
טוב....מאבא שלי לא ציפיתי לתגובת עידוד כזו. אני מתארת לעצמי שהוא אמר לי את זה כי בסוף השנה
השנייה מקבלים תעודת מטפלת. ככה לפחות תהיה לי תעודה ביד ולא סתם שרפתי את השנה
הראשונה לחינם. אבל אהבתי שהוא השתמש במשפט "זה עושה אותך מאושרת". כשהוא אמר את זה
באמת הייתה שם הבנה מצידו שכנראה שלימודי האיורוודה באמת עושים אותי מאושרת.
עברתי את תקופת המשבר ולשמחתי המשכתי את כל השנה השנייה.
למרות שמאוד רציתי להמשיך ללמוד פאנצ'ה קארמה (שנה שלישית), בסוף השנה השנייה הייתי צריכה
לקיים את ההבטחה לבן זוג שלי ועזבתי בשבילו את הארץ. בדרך לאוסטרליה התחתנו וטיילנו במקסיקו,
גוואטמלה ואריזונה במשך שנה. אנחנו ואטות-פיטות....ובדרך לאוסטרליה יש כל כך הרבה מדינות, לא
נבקר בהם!?! ☺

הגענו למלבורן, אוסטרליה. עוד לא אישרו לי את התושבות ועדיין הייתי על ויזת תייר- מה שאומר שאין
לי אישור לעבוד.
היה קר, כמו ג'י-ה-נו-ם של קור.

הקור והעובדה שאני לא יכולה לעבוד בכלום עד שממשלת אוסטרליה תאשר לי תושבות גרמו לי להשאר בבית במשך חודשים.

בנוסף, ההלם של להגר למדינה חדשה עם מנטליות כל כך שונה. או כמו שהמהגרים הישראלים הותיקים אומרים: "פשוט להרגיש כמו עולה חדש מרוסיה".

באוסטרליה נוהגים בצד ההפוך וכל פעם שחציתי את הכביש כמעט נדרסתי, שלא לדבר על לנסות לנהוג בצד השני של הכביש. לנהוג בקו ישר בצד שמאל זה עוד בסדר אבל פניות זה בכלל נורא! ואני אפילו לא אתחיל לספר לכם על הפעם שקנגרו ניסה לתקוף אותי כי בטעות עברתי עם האופניים שלי בטריטוריה שלו!

האנגלית שלי הייתה (ועדיין) עילגת, הרבה דברים שלא הבנתי (ועדיין לפעמים לא מבינה), הגעגועים למשפחה, ההבנה שהאחיניים שלי יגדלו בלי שאראה אותם גודלים, ההורים שלי יזדקנו בלי שאהיה לידם. כל המחשבות והחרדות שואטה יכולה לייצר.

הסתגרותי בבית ובעיקר בכיתי.

ביתי מחרדות, בלבול, תחושת זרות וקור.

לפני שהגעתי סיפרו לי שאוסטרליה מדינה חמה אבל דווקא כשנחתתי היה את החורף הכי קר. הזקנים האוסטרלים סיפרו בגאווה ש 40 שנה לא היה חורף כזה קר. אני בעיקר בכיתי. לבשתי בבית 2 זוגות געטקס, הייתי צמודה לתנור ומזגן על חימום ועדיין הייתי בטוחה שאני לא אשרוד את החורף.

במאי האחרון חזרתי לארץ לקחת את התושבות האוסטרלית שלי. הבנתי שדבר ראשון שאני עושה כשאני חוזרת מהארץ עם התושבות האוסטרלית שלי (ואיתה את האישור לעבוד באוסטרליה), זה יוצאת לעבוד- בשביל השפיות שלי. כי כמה טיפוס ואטה-פיטה יכול להתחבא בבית בין גטקעסים לתנור?! אני צריכה אנשים, חברה, עניין. בן הזוג שלי, שכבר הפך לבעלי, כל הזמן אמר לי שאני חייבת לעבוד במה שלמדתי (באיורוודה) כי אחרת הזמן יעבור ואני אשכח את מה שלמדתי.

כשהגעתי לכאן פניתי לכמה קליניקות איורודיות (במלבורן יש 9 קליניקות איורודיות, כולם של הודים) ואף אחד לא ענה לי כי באוסטרליה רוצים ניסיון עבודה אוסטרלי והם לא רוצים שאת העבודה הראשונה שלך עם אוסטרלים תעשי אצלם.

בגלל שלא עברתי מייד אחרי סיום הלימודים לאוסטרליה, אלא עברנו שנה של טיול אז הרגשתי כאילו אני כבר לא זוכרת כלום מהלימודים. זה גם מאוד הוריד לי את הביטחון לחזור ולעסוק באיורוודה. התחלתי לעבוד במאפיה מקומית בתור ברירת מחדל ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי.

מישהי שהכרתי במקרה הציעה לי לבוא לדבר עם המורה שלה ליוגה. היא אמרה שהוא איש מקסים וכדאי לי לפגוש אותו. הגעתי אליו, עם כל התעודות שלי ונאום שהכנתי בבית. איך שהגעתי הוא אמר לי שהוא חיכה לי, הוא ידע שצריכה להגיע מטפלת אירווודית ואיך אני רוצה להתחיל לעבוד. הייתי קצת המומה. לא ממש ציפיתי לזה:) יותר ציפיתי שאצטרך להתחנן לעבודה..... הוא הציע לי להתחיל עם סדנת מבוא לאירווודה ומשם נמשיך הלאה. אז הלכתי הביתה בניתי סדנת מבוא ואח"כ תרגמתי הכל לאנגלית. פרסמנו את הסדנה וב 20 לאוגוסט עשיתי את הסדנת אירווודה הראשונה שלי- ועוד באנגלית! היה מעולה, היו 12 איש ואחרי הסדנה נרשמו 8 מטופלים לאבחון אירווודי (לשם השוואה, אנשים שבמקצוע שלהם עושים סדנאות כל הזמן אמרו לי שאם ירשמו אחרי הסדנה 2 אנשים לאבחון אירווודי אז זה אומר שהייתה סדנה מעולה. נרשמו 8). מאז אני עסוקה באבחונים.

באוסטרליה מאוד מכבדים. כשאנשים כאן שומעים שאני מטפלת אירווודית (והרבה יודעים מה זה אירווודה- כי בכל מה שקשור ברפואה משלימה האוסטרלים האלה איכשהוא יודעים הכל) הם מתייחסים אליי בכזה כבוד כאילו אמרתי שאני רופאה. ההבדל בגישה של ישראל לעומת הגישה באוסטרליה גרמה לי להבין שאין לי מה להתבייש בזה שאני "רק" מטפלת אירווודית, אלא אפילו להתגאות. כי מתברר שהכל זה יחסי בחיים! ומה שמקובל במקום אחד לא מקובל במקום אחר- ולהיפך. יותר מזה, באוסטרליה יש מחסור ברופאים ולכן יש פה רופאים שהם לא ממש דוקטור אלא יותר בוגרי 4 שנות לימוד במדעי הרפואה. הם לא נחשבים ברמה של רופא של בי"ח אבל הם נמצאים בקופות החולים. הם רשאים לתת תרופות, להפנות לרופא מומחה וכו', כמו רופא קופת חולים בארץ. כשיצא לי ללכת לרופאים כאלה נוכחתי שהידע שלהם לא יותר רב משלי. ואם זאת הרמה של הרופאים בקופות החולים פה- אז אני אומרת "וואלה, אני יודעת הרבה".

הערה: לכל מי שחושב שאוסטרליה זאת מדינה רחוקה ולא מפותחת, אז אני רק אציין שאוסטרליה נחשבת חלק מאנגליה (אוסטרליה מתנהלת תחת מלכת אנגליה). שירותי הרפואה כאן ברמה של אנגליה, ולפי נתונים סטטיסטיים אנגליה עדיין נחשבת אירופה וישראל עדיין נחשבת כמדינת מתפתחת (מה שאומר שהיא לא אירופה ולא מדינת עולם שלישי, אלא באמצע).

בקיצור, לכו עם הלב שלכם. אתם אף פעם לא יודעים לאן החיים יובילו. אם מצאתם את עצמכם במגמת אירווודה אז משהו משך אתכם לשם. תשאלו את עצמכם- מה זה היה?

מה האירוודה נותנת לכם? והאם הלב שלכם שם?
אם כן, אל תוותרו! רק אתם חיים את החיים שלכם ואתם לא חיים אותם בשביל אף אחד אחר.
שיגידו מה שיגידו. אושר מביא פרנסה, תסכול מביא מחלות.
אני גאה להיות מטפלת אירוודית, אפילו שאבא שלי כל שיחה בסקייפ שואל אותי "אז מה, כל החיים
שלך תהיה מטפלת אירוודית?"
כן.

ידעתם שאירוודה היא בת 5,000 שנה והיא המקור לכל שיטות הרפואה ההוליסטיות? הרפואה הסינית,
למשל, צמחה מהאירוודה, בעקבות ההשפעה של הבודהיזם. אם תקראו ספרים על רפואה סינית (מה
שאני עשיתי כי היה לי הרבה זמן פנוי בין בכי לכפור בחודשים הראשונים שלי באוסטרליה) תגלו דימיון
רב, וכך גם עם כל שיטה הוליסטית אחרת.
אירוודה זה המקור, והיא שיטת רפואה בעלת חוכמה אדירה. אחרי מספר שנים עם אירוודה אני יכולה
להגיד שאירוודה זאת מתנה, ואם תעקבו אחרי החוכמה האדירה שגלומה באירוודה ("חוכמה" זה נקבה
או זכר?!) אז תזכו לחיים מאושרים והרמוניים.
הרישים האלה ידעו מה הם אומרים ☺

נמסטה

יעל